

Elbertné Szekeres Éva

„A gyermek: az elevenség, az öröm, a jövőbe ható ígéret, a bilincsbe nem vert ember, az igazán igaz Isten.”

(Ady Endre)

2013 -ban vezérelt az UTAM a Herceghalmi Általános Iskola-ba. Az utcába bekanyarodva megdobbant a szívem és első gondolatom az volt, hogy: igen, végre megtaláltam azt, amit keresek...

A múlt: Édesanyám példájának és két drága múltbéli tanárom hathatós érzelmi befolyásolásának köszönhetően 1982-ben, a gimnáziumi érettségi után megkezdtem a pedagógusi pályát. Mindez Budapesten, a XXII. kerületben történt. 1985-ben végeztem a Budapesti Tanítóképző Főiskolán. Pár éven belül született két gyönyörű gyermekem Tamás és Bernadett. (Ők azóta már felnőttek. Fiam zenetanár lett, a Wiener Konservatoriumban diplomázott, lányom pedig a Welsi Egyetem Szociál Managemant szakán végzi mesterképzését.)

Budafokon tanítottam a századforduló derekáig, amikor is férjemmel elegünk lett Budapest nyüzsgéséből, zajából, szennyezett levegőjéből, az utcákon hömpölygő arctalan tömegekből. Nyugodtabb, kiszámíthatóbb, természetesebb, egészségesebb létre vágyva úgy döntöttünk, hogy őseink példáját követve visszatérünk a vidéki élethez.

Zsámbéki szőlőkertünkben építkezésbe kezdtünk. Kutatás után, cserépkályhát rakattunk. A házunkat saját erőből felépítettük egy nyár alatt. A tökéletes LÉT-et jelentette és jelenti a mai napig számunkra az itt élés. Minden napot MEGÉLÜNK és valljuk, hogy JÓ ITT LENNI!

A falusi élet sok örömet adott és ad egyfolytában, de eljött az az idő, amikor munkát kellett vállalnom, hiszen „pénzből él az ember” Lett munkám. A sors fintora, hogy se nem vidéken, se nem pedagógusként, hanem Budapesten és felszámoló asszisztensként. Egyik porcikám sem erre vágyott, mégis ma már tudom, hogy ez sem volt véletlen...: Köszönöm a Fennvalónak, hogy belekóstolhattam más munkákba, más helyeken, más emberekkel. Kaptam egy csodálatos főnököt, aki „belém látott”. 8 év után azzal engedett el, hogy: „Te tanító vagy, nagyon fognak szeretni a gyerekek.” (Jelzem, ekkor még az önellátás volt a terveim között, nem az hogy visszatérek a pályára). Az évek során töménytelen tapasztalatot összegyűjtve döbbsentem rá arra, hogy hol is az én helyem. No, nem így azonnal, ahogyan most „papírra vetem”. Egy „kis” időnek el kellett telnie. Pár év „felszámolósdí” elég volt ahhoz, hogy úgy érezzem, nem ez

az én UTAM, mennem kell, hogy arra az ösvényre léphessek végre, amin régóta haladni szeretnék. Önellátás, állatokról való gondoskodás, sajtkészítés, teljes, egészséges élet.

A pedagógusi hivatás a lelkem mélyén mindig is ott lapult, kucorgott, várt a „sorára.” Gondolni sem mertem azonban arra, hogy egyszer még tanítani fogok. Úgy éreztem elhaladt felettem az idő. Pedig éreztem a zsigereimben, hogy mennyi mindent lehetne...és kellene...

TANÍTANI!

A boldog folytatáshoz kellett a férjem, a családom, néhány jó barát, aki unszolt, hogy küldjem be az önéletrajzomat és egy olyan vezető, aki végül rám talált. Nos, így vagyok én itt most már harmadik éve.

Lassan a pedagógusi pályám vége felé közeledve rengeteg mindent szeretnék a gyerekeknek megtanítani. Nem érzem azt, hogy kár volt az „elvesztegetett évekért”, hiszen rengeteg tapasztalatot szereztem ez idő alatt. Élettapasztalatokat főleg! Szeretném átadni azt, amit megtanultam: szeretetet, emberséget, megbecsülést, hálát, jókedvet, pozitív hozzáállást az élet kicsiny és nagyobb dolgaihoz. Az életem részévé vált, számomra máig legfontosabb hívószavak, melyek segítségemre vannak mindig, minden helyzetben: Isten, Haza, Család, Szeretet, Hagyomány, Boldogság, Hála, Megbocsájtás

Isten: Teremtőm, aki kedvét szeretné lelteni teremtményeiben, így bennem is. Ezen dolgozom, ezért küzdök nap, mint nap. Több, kevesebb sikerrel. Gyarló az ember. Egy dolog azonban állandó. A SZERETET.

Haza: „A világon e kívül nincsen számodra hely...” Hiszem, megvallom, tanítom.

Család: Mindent összetartó erő. Biztonságot, önbizalmat, szeretetet, figyelmet, összetartást ad(hat).Sajnos sokszor megsérül ez a láthatatlanul is egyben tartó védőburok. Akkor pedig nincs más megoldás, mint szeretettel, türelemmel, megbocsájtással átvészelni a nehéz időket.

Szeretet: Csak egyféle létezik. Krisztusi. Fel kell nőni hozzá. Ezt kell tanulnunk egy életen át. Töreksem...

Hagyomány: Nekem természetesen MAGYAR hagyomány. Minden. Őstörténet, néprajz, népzene, néptánc.

Vannak barátaim is. Zsámbéki Hagyományörző Baráti Kör. Tíz éve veszek részt a baráti kör munkájában, életében. Történelmi, néprajzi előadások, íjászcsoport létrehozása, fénylánc, állatvásár és főként a Zsámbéki Napforduló Ünnepek. Kézművesek, kirakodók seregszemléje, fűszerezve népzenevel, népmesével, néptáncal. Következő rendezvényünk a 2016. március 20-i X. Íjász Napforduló Ünnep. Az est fénypontjaként levetítésre kerül az utóbbi évek legnagyobb magyar mozisikere, A lovasíjász c. film, ami miről másról is szólhatna, mint a hagyományról. Magyar hagyományról, Kassai Lajos lovasíjász és Kaszás Géza filmrendező szemszögéből. Hiszem tehát, hogy van és lesz is mit átadni az utódoknak és az utókornak.

Boldogság: Egy nagyon nehezen megfogható, magyarázható fogalom. 2015 nyarán egy véletlen folytán (már ha elhisszük, hogy vannak véletlenek...) megismerkedtem a Bagdi Bella nevével fémjelezett Boldogságprogrammal. Ami az érdeklődésemet felkeltette, hogy fővédnökként Dr. Prof. Bagdy Emőke neve szerepelt az ismertetőben. 2015 szeptembere óta tartok osztályomban **Boldogságórakat**.

A Boldogságprogram a pozitív pszichológia tudományág kutatásaira épül. Célja nem az, hogy problémamentes életmodellt állítson elénk, hanem, hogy vezérfonalat adjon ahhoz, hogy

- könnyebben nézzünk szembe a kihívásokkal,
- képesek legyünk hatékonyan megbirkózni a problémákkal,
- valamint a testi-lelki egészségmegtartás tényezőinek tanulmányozására kapunk gyakorlati lehetőséget.

Mindezt a személyiségfejlesztéssel, pozitív életszemléletre való képesség tanításával érhetjük el.

Idézet Bagdi Bellától, a program megálmodójától: Pedagógusok, a ti segítségetekkel, azon a szocializációs szinten tudjuk ezt a programot a legcsodálatosabb módon nyújtani a jövő nemzedékének, amelyiken ti viszitek nap, mint nap a lámpást nekik odaadó munkátokkal. Ekképpen óvodás, és iskoláskorú gyermekek számára **prevenációs programként** is tudjuk általatok biztosítani ezt a kezdeményezést. Így **növendékeiteknek nem a felnőtt kor nehéz önismereti útja lesz a pozitív gondolkodás, hanem már személyes élmény, tapasztalás, erőforrás, amire könnyebben építkezhetnek majd saját egyéni útjukon.** Az órák lényege a személyiségfejlesztés, a pozitív életszemléletre való képesség elsajátítása.

Hála: Mindenért. Az életért. Az örömökért, a gondokért. Ettől leszünk többek annál, mint tegnap voltunk. Kiváló próbatétel erre az önellátó gazdálkodás. Nap, mint nap megküzdés az elemekkel, az időjárással, a betegségekkel, az idővel (mely mindig kevés) és még sorolhatnám.

Mégis: hálát adunk a tejért, a sajtért, a húsért, a zsírért, a tojásért, a gyümölcsért, zöldségért, a gyógynövényekért, az esőért, a napért, az erőnkért, a baráti segítségért és **MINDE-NÉRT!** Hálásak vagyunk, hogy **MEGÉLHETJÜK** napjainkat.

Végezetül néhány név, akik nagy befolyással voltak, vannak az életemre: A szüleimen, a családomon, a barátokon kívül: Beethoven, Mozart, Vivaldi, Verdi, Vangelis, Ennio Morricone, Ismerős Arcok, Wass Albert, Weöres Sándor, Fekete István, Tamási Áron, Ady Endre, Váci Mihály, Raffai Ernő, Dr. Varga Tibor jogtörténész, Molnár V. József néplélekkutató, Géczi Gábor és még sokan mások.

Végül pedig mindmáig kedvenc mottóm egy ma élő dalszövegíró, zeneszerzőtől származik, Nyerges Attilától, aki az Ismerős Arcok zenekar frontembere:

„A tanító dolga, hogy tanítson,
a lelkemen valamit javítson...”

